

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 4602/22
2.10.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судије Сање Агатоновић, председника већа, и судија Весне Секулић и Данице Косовац, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милош Ристић, адвокат из Новог Сада, Радничка 25, п.фах 200, 21000 Нови Сад, против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Ђорђе Мрвошевић, адвокат из Београда, Антифашистичке борбе 10, ради дуга, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Трећег основног суда у Београду П 5767/19 од 1.10.2020. године, у седници већа одржаној дана 2.10.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Трећег основног суда у Београду П 5767/19 од 1.10.2020. године.

Образложење

Првим ставом изреке побијане пресуде обавезан је тужени да исплати тужиоцу износ главног дуга од 20.000 евра, са законском затезном каматом почев од 1.2.2018. године до исплате, у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате. Другим ставом изреке обавезан је тужени да тужиоцу надокнади трошкове парничног поступка у износу од 234.550,00 динара, са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Благовремено изјављеном жалбом тужени је првостепену пресуду побијао из свих разлога прописаних одредбом члана 373 став 1 Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11 ... 18/20).

Тужилац је доставио одговор на жалбу туженог. Трошкове другостепеног

поступка није тражио.

Испитујући правилност првостепене пресуде сагласно овлашћењима прописаним чланом 386 Закона о парничном поступку, другостепени суд је оценио да је жалба туженог неоснована.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачке 1, 2, 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности сходно члану 386 став 3 истог закона, а жалбом туженог се неосновано указује на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 Закона о парничном поступку, будући да побијана пресуда садржи јасне и непротивречне разлоге о свим одлучним чињеницама, који су у складу са садржином изведених доказа и изреком првостепене пресуде, која је јасна и непротивречна.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац – зајмодавац је крајем децембра 2016. године, предао туженом - зајмопримцу 20.000 евра "на руке", у адвокатској канцеларији адвоката ... пред присутним адвокатом и тада адвокатским приправницима, а током првостепеног поступка саслушаним сведоцима ВВ и ГГ. Том приликом тужени је потписао и признаницу са датумом 23.12.2016. године, која је том приликом и сачињена, а потписан је уговор о зајму који је донет у адвокатску канцеларију са унапред одштампаном садржином. Предметним уговором о зајму, закљученим дана 23.12.2016. године, био је уговорен рок враћања примљеног зајма од 20.000 евра до 31.1.2018. године, без камате, а најдуже у року од 13 месеци и 8 дана од закључивања и потписивања уговора. Пизнаницом, коју је потписао, тужени је својим потписом потврдио да је од тужиоца примио износ од 20.000 евра бескаматно и закључио уговор о зајму, који је саставни део признанице којом су набројани примљени апоени и констатовано да је иста сачињена у присуству адвоката ДД и адвокатских приправника ГГ и ВВ. Тужени узајмљени новац у уговореном року није вратио, а ни касније након што га је тужилац пре подношења тужбе у овом поступку позвао да учини.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, применом чланова 17, 262 и 557 Закона о облигационим односима, првостепени суд је обавезао туженог - зајмопримца, да испуни своју обавезу враћања примљеног новчаног износа на зајам тужиоцу - зајмодавцу, с обзиром да тужени до закључења главне расправе није пружио доказ да је своју уговором преузету обавезу испунио. Одлука о камати донета је применом члана 277 Закона о облигационим односима - од доспећа обавезе дана 1.2.2018. године до исплате.

Према оцени Апелационог суда у Београду, првостепени суд је на правилно и потпуно утврђено чињенично стање правилно применио материјално право и за своју одлуку дао разлоге које као правилне у целости прихвата и другостепени суд и сходно одредби члана 396 став 2 Закона о парничном поступку на исте упућује.

Противно жалбеним наводима, чињенично стање је доказима изведеним сходно члану 7 став 1 и 228 у вези са чланом 229 став 2 Закона о парничном поступку

правилно и потпуно утврђено, а наводима жалбе правилност оцене изведених доказа које је првостепени суд, сходно одредби члана 8 Закона о парничном поступку, правилно ценио, није доведена у сумњу, с обзиром да утврђене битне чињенице – да је међу парничним странкама закључен уговор о зајму, да је тужилац у присуству три сведока туженом предао предмет уговора о зајму – новчани износ од 20.000 евра, да је уговор потписан од стране обе уговорне стране, као и признаница о пријему новца, и да је уговорен рок враћања зајма 1.2.2018. године, недвосмислено произлазе из изведених доказа.

Неосновано се жалбом оспорава утврђено чињенично стање и понављају током првостепеног поступка изнети наводи – да тужени није потписао уговор о зајму и признаницу о пријему новца, када се има у виду да тужени током поступка доказе за те своје тврдње, осим саслушања туженог као парничне странке, није предложио, јер је на припремном рочишту изричито изјавио да оспорава аутентичност потписа, али да не предлаже графолошко вештачење. Стога је првостепени суд правилно оценивши да је терет тврдњи и доказа о овој чињеници којом тужени оспорава тврдње тужиоца, у смислу одредбе члана 231 став 3 Закона о парничном поступку, на туженом, јер је тужилац за своју тврдњу да је између парничних странака потписан уговор о зајму доказао достављањем уговора који садржи потпис туженог и признанице, која такође садржи потпис туженог, па је у таквој ситуацији на туженом терет доказивања да потпис на наведеним приватним исправама није његов, а како тужени графолошко вештачење није предложио, то је о овој спорној чињеници правилном применом правила о терету доказивања, првостепени суд извео закључак да су и уговор и признаница потписани од стране туженог. Следом наведеног, правилном применом материјалног права усвојен је тужбени захтев тужиоца, будући да сагласни искази тужиоца и саслушаних сведока потврђују закључак првостепеног суда о спорним чињеницама – постојању материјално-правног односа између тужиоца и туженог, као и чињеница да је тужилац предао туженом новац на зајам у износу од 20.000 евра, па је правилном применом одредбе члана 262 у вези члана 557 Закона о облигационим односима, првостепени суд обавезао туженог да своју обавезу враћања зајма испуни.

Неосновани су жалбени наводи којима се указује да се у конкретном случају ради о правном послу који је противан принудним прописима, и то члану 46 Закона о спречавању прања новца и финансирању тероризма, јер из изведених доказа, како то и првостепени суд правилно закључује, проистиче несумњив закључак да је у предметном уговору у писаној форми изражена права воља уговорних страна – да су закључили уговор о зајму.

Неосновано се жалбом указује на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374 став 1 у вези са чланом 311 Закона о парничном поступку, тврдњом да је првостепени суд био дужан да код постојања предлога тужиоца за одлагање рочишта за главну расправу заказану за 1.10.2020. године исто одложи, посебно када се има у виду да је на то рочиште тужени позван ради саслушања у својству парничне странке.

Наиме, према стању у списима тужени је дана 19.6.2020. године, уредно примио позив ради саслушања у својству парничне странке за рочиште заказано за 1.10.2020. године, а о том рочишту био је обавештен и његов пуномоћник, коме је позив за ово

рочиште саопштен усмено дана 11.6.2020. године, па је првостепени суд правилно поступио када је наведено рочиште одржао у одсуству уредно позваног туженог, који се ради саслушања није одазвао. Поднесак туженог којим је тражио одлагање рочишта за главну расправу заказану за 1.10.2020. године, примљен је у суд дана 2.10.2020. године (без предложених и достављених доказа), након што је главна расправа закључена. Чак и да се узме да је исти примљен у суд благовремено, у ситуацији када је предлог за одлагање рочишта поднет без иједног доказа о разлозима спречености туженог да на рочиште приступи, тада околност да првостепени суд о предлогу за одлагање није одлучио не може бити од утицаја на правилност и законитост побијане одлуке, јер на основу непотпуног предлога, првостепени суд не може ценити оправданост разлога туженог за одлагање рочишта. Стога је првостепени суд правилном применом члана 278 став 2 Закона о парничном поступку о спорним чињеницама одлучио на основу доказне грађе и до тада изведених доказа, а по правилима о терету доказивања, будући да се тужени неоправдано на позив суда ради саслушања није одазвао.

Апелациони суд је ценио и остале жалбене наводе, али их посебно не образлаже, јер су без утицаја на могућност другачијег пресуђења.

Правилно је првостепени суд у складу са члановима 153, 154 и 163 Закона о парничном поступку одлучио о трошковима парничног поступка чију висину је определио сагласно одредбама Адвокатске тарифе и Таксене тарифе важећим у време пресуђења, а са законском затезном каматом у складу са чланом 277 и 342 Закона о облигационим односима од извршности до исплате.

На основу изложеног, а применом одредбе члана 390 у вези са чланом 387 став 1 тачка 2 и члана 401 тачка 2 Закона о парничном поступку, одлучено је као у изреци ове пресуде.

Председник већа-судија
Сања Агатоновић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић